

ЛЕМКО

ОРГАН ЛЕМКОВСКОГО СОЮЗА.

Пренумерата в краю :

30 грошей місячно,
1:50 зол. полрочно,
3 зл. рочно.

В Америці: 50 центов полрочно.
1 \$ рочно.

В Чехословакии:

2 кор. місячно, 9 кор. полрочно,
18 кор. рочно.

Лемко, русска газета для Лемков выходит в четверг около 15-того и 30-того каждого місяця.

Редакция и администрация в Новом Санчі Адрес: „Лемко“ Новый Санч.

ОТ РЕДАКЦИИ.

На з'їзді лемковском, отбытом в Сяноці дня 8. XII. 1933 р. ухвалено завязати Лемковский Союз — в котром мают з групуватися вшыткы Лемкы и выдавати газету Лемко.

Приступаючи наконец до исполненья тых ухвал Лемковского з'їзда, выпускает редакция першый номер газеты „Лемко“. На разі тота газета буде выходити што два тыждни и буде коштувати 30 грошей місячно, 1:50 полрочно або 3 зл. рочно. — Але як знате выдаваня газеты коштуе а у нас нїт фондов. Длятого то редакция звертатся до вшыткых тых, котрым дорога слава нашого народа и котры хотят жертвувати свой труд для нашего русского имени — в горячем просьбом — зберати по своих селах пренумерату на тоту газету. Ціна низка 1 грош денно найдеся в хаті у найбіднійшого.

Килькож то гроша выдаеме нераз на забавы, дуган и инше таке, котре не приносит нам ниякой користи. А ту тот выданный піняз опроцентуеся нам з часом — бо з газеты довідатся — як жыют иншы народы, як они робят, штобы поправити свою долю, и зменшати біду — довідатся — што чути на шыроком світі, и у нас в краю, прочытате собі, як треба лучытиса в кооператывы, штобы повекшати доходы и штобы нашы пінязі не ишли в чужы руки. — Довідатся о новых законах котры хоронят задолженного газду пред вызыском кредыторов. а також и о новых законах, относячыхся до плачыня податков и до льгот, якы выдано для залеглых податков. В газеті буде редакция подавати відомости господарскы — относячыся до закупу штучных навозов, и зерна на засівы. Вообще газета буде старатися помішати лем такы дописи, котры можут быти корыстны для Лемков и буде стреміти до того, штобы нашым людям жылося ліпше. — Штобы однак газета могла сполняти приняты на себе обовязкы потреба: 1) штобы вшыткы газдове у нас и вшыткы нашы братя в Америці запренумерували тоту газету, бо втотчас и ціна може быти низка — и газета може быти добре редагувана и 2) штобы люде доносили о вшытком што діеся по их селах бо лем втотчас, маючи такий матерьял, и знаючи што болит даяке село, можна о том писати и найти даяку раду.

Не забывайте и о том, же покля мы не zorganizованы, покля жыеме каждый для себе — так долго мы не представляме ниякой силы и никто з нами не буде рахуватися. Никто не боит ся одной пчолы, но никто тыж не дражнит пчол в улю, бо знае, же они разом можут му дати болячу отправу. Одна пчола нич бы не зробила, но вшыткы в улю, як они ладн и корыстно для себе и людей газдуют и сами не бідуют, и для газды иайдеся у них все плястер солодкого меду. Так и меже людьми, еден человек може не дуже зробити але разом вшыткы представляти будеме велику силу. Тота сила однак во вшыткых и длятого най не бракне никого в роботі стремлячой до выкутя ліпшой долі для наших дітей

Што каждый Лемко мусит знати о собі.

До того часу мы не старалися своим землем и своим народом и вдовольовалися в национальном ділі самым словом „русский“, а як ишы мы додали до того слова „греко-католик“ або „православный“ то здавалося нам, же мы вшытко знаме о собі и што под обороном тых слов останеме жыти аж до скончаня віка. Економичне, господарске наше положыня таке, што половина из нас выемигровала до Америки за куском хліба, а друга половина же в біді втотчас, коли при добром народном сознанию, доброй народной организации ми можеме жыти на своей землі таксамо як нашы сусіде, а може и ліпше.

В той ціли мы организуемся для себе. Тоты, што кричат, же мы не лемкы, а „русскы“ люде нерозумны, або фальшывы, люде, котры не розуміют значыня слов, або люде, котры не хотят робити для своего народа,

свое лінивство засланяют словами и ждуд все помочы отдакаль, ци то от Украинцев, ци от кого иншого. бо мы и русски и Лемкы. Тут не выстарчыт хвалитися тым, же мы „русски“ ту треба взятися до работы, а робити треба на своей власной землі, на Лемках.

Лемкы и тот невеличкий их край положены в самой середині славянства и они, их тип бесіда и характер припоминают нам тоты стары часы, коли славяне были всі єдным племенем. И тота их найстарша бесіда была найподобнійша до днешной лемковской. Лемкы припоминают своим бесідом и своим положыньом, што русский народ котрый заселил восточную Европу и полнотну Азию вышол з тых Карпат — и што их предками являются именно Лемкы.

Они можут достарчыти богато матерьялу

вшыткым славянам колибы они хотіли запознатися зо своим минувшым.

Нам важно знати наше географичне положыня и достосувати нашу организацию, народну роботу и политику до того положыня. Бо коли будеме хтіли выкрутитися от той работы лем словами и фразами о „русскости“, о великой, неділимой Руси, о царях, князях, патриархах, епископах, и козаках, то ниякой из нас користи не буде. зыйдеме по просту на нич и будеме погнойом для империялистов, як мы были и до тепер.

Як знаме чыстой территории русской на Лемках осталоса барз мало. Однак тота территория ограничена на западі ріками Попрадом и Дунайцем — прилягат на востоді до востодной Малопольшы и Подкарпатской Руси, от котрых ділят нас рікы Сян и Уж. ест так чысто русска, што ни одного села польского, ани словацкого на той территории нїт, має наших лемковских сел выше 6 соток, котры поділила чехословацко-польска граница помеже польску и чехословацку державу. Тот кусок нашей землі в воздушной лінії около 80 км. долгий, 40 км шырокий в найшыршом місті, а около 20 км в найузшом. Населеня около 500.000. Отже обовязком каждого лемка ест ложыти труд свой для себе, для лемков, и за свои права в том краю.

О тоты права должны старатися Лемкы по обох сторонах Карпат и заховувати єдинство народне. Помочи може нам лем народна организация, своя школа, на своей материнской бесіді. Дакотры из наших людей зрозуміли того и розпочали роботу над введеньом своих школьных книжок для народных школ и тот рух за свою народну школу значыт для нас Лемков перелом в нашей народной роботі и поступі. Своя книжка для наших дітей має велике значыня.

Треба лем сміло дальше ити по том пути тым больше, што наше Правительство не робит нам трудностей и не заборонюе нам плекати и розвивати тот найбільший скарб яким ест материнский язык. Важне, штоби и нашы угорскы братя — вмісто ждати на помоч от розличных прошеных и непрошеных приятелей пошли нашыма слідами, а втотчас наш народ буде спасеный, бо сильным и независимым може быти лем тот, кто стоит о своих силах. Дают нам того примір Керестурчане, котры мешкают в Югославии. Их ест вшыткых около 20 000. Сут то нашы Лемкы котры в часах австрийского цисаря Осифа II выемигровали до полудневой Венгрии. Они заховали свой язык, они мают на своем языке книжки школьны — и они выдают свою народну газету мают они и своего поэта Дра Костельника, котрого предки походят з Білцаревой. Их ест мало, але они сут zorganizованы и

для того рахуєся з ними їх правительство позвалять им розвиватися культурально и економично, о них знає світ, яко о таких, котры не выреклись свого русского имени и яко о таких, котры не оглядаются на ничую помоч, але стоят сильно власным трудом.

О том треба знати кождому Лемку если хцеме, штобы нас не розділили на партии и штобы мы не погубили.

А же работа зо стороны наших непрошених опікунов иде и то работа усиlena, дають нам доказательство поміщены в „Слові“ в Нр. 11 з 8/II 1934 статьи. В статье под назвом „По Лемковині“ „Добродіі, та їх праця між Лемками“ чытаме — што при товаристві „Просвіта“ повстала лемковска комиссия — котра розпочала енергичну роботу в напрямі скорой украинизации Лемков.

Грошы на агитацию дали украинскы товариства „Карпатия Центросоюз, Маслосоюз, Земельный Банк гипотечный Коопер. Банк, Будучность и иншы. Самых книжок выслано на Лемковину за 1933 р. 7.000, а газет 15.000. Наибольшу помоч дал Сільский Господар, котрый дал на тоту ціл 3.114 книжок украинских.

„Просвіта“ подносить великы звслуги для украинства О Качмара из Злочого, котрый яко визитатор їздит по лемках не по то, штобы вглядати в того, як стоить моральность в селах повірених опіці священников, але по то, штобы шырити украинизацию, бо як подано в отчеті з діяльности лемковской комиссии он zorganizувал „силою своєї влади“ осередкы пропаганды украинской в селах. Новый Санч, Матієва, Лабова, Брунары, Баниця, Снітниця, Маластов, Мацина Вел. Гладышов, Кремпна. Мысцова, Святкова, Бонаревка, Ванівка, Ріпник, Дальова, Воля Нижна и Шкляры.

Видите з того, же опікуны не дармуют — и же у нас не можна сидити зо заложеныма руками.

О Лемках бесіда.

Не знати, як вийде и што з того буде Повідають, же Лемкы незалежны люде Бо то гварят: хоц руснакы, и не Украинці Не мож з Лемками вийти на ниякы кінці То такы чудаки ся поробили А недавно ишы так тихо сой жили. Никто за них не знал, што то за людина А тепер ся порушали, ой матко едына. Тепер всяди, де ся звернеш, за Лемков бесіда Єдны гварят, же то добрі, другы гварят — біда. Але то ся вшытко преїде и вшытко ся вытре. И до Лемлов, як до других внет каждый привыкне

Бо то з діда и прадіда єст лемковске мено Лем же дотля єно было неоголошено Бо давнійше мы сидили и нич не гварили А панове як нас хтіли, так нас и ділили Половину дали Польщі, Чехам половину На дві часты розрізали нашу Лемковину Та ишы нас поділили на партии и віры Жебы мы ся дерли, били, сварили без міры, Але мы ся спамятали, почали думати В Америці, в старом краю організувати. И мудрійшы уж ся горнут до той єдної купы Єдны гварят, же мы мудры, а другы, же глупы. Най сой гварят, так як хотят, никто им не сперат,

Най лем Союз нашу силу до єдної позберат. Так во світі в Америці, як и в старом краю А втотчас вшыткы народы нас Лемков признають

И тепер уж каждый видит, не мож затаити, Же Лемкы хтят як братя зо вшыткыма жыти,

Але хотят и для себе яке право мати, Не позвалять на всі страны себе розберати.

Осиф Болдыш.

Политика в наших церквах.

Давны нашы священники уважали церкви за дома молитвы и за дома Божы, В церквах тых молилися сами и заохочували люде до молитвы и до добрых діл.

В своих проповідях поясняли они святе писмо и голосили слово Боже. Для того то и люде давно были религиозны и слухали и шанували своих священников. Але пришли другы священники и другы часы. Вмісто науки Христовой, голосять тоты новы священники лем политику. Проповідальниці в церквах замінилися на трибуны вічовы, з котрых баламутится люде якоми Украинцом. Тым священникам не ходит о моральность повірених их опіці душ, им ходит лем о того, штобы вшыткы называли себе Украинцями.

Помимо такой агитации, выголошуваной в церкви наші люде, як то повідають єдним ухом слухають, а другим випущають и тримаються твердо свого имени. Видяш того украинці, же их „Слово Боже“ не барз принимается у наших люде и постаналяють баламутити люде газетамы. Єдну таку газету называють „Наш Лемко“. Правда, який смак выраблять Лемко у Украинцев, если они называють Лемков уж „нашим“. З той самой назвы видно, же они охотно схрумкалибы его. Але штож Лемко, штука тверда и не легко стравна, так просто зїсти себе не даст. Зрештом газета коштує, а они по перше не мають, а по друге не хотят давати пінязей за товар, котрый, не знають — ци дастся им купити.

Для того то придумали востатних часах таку штуку. Удалися до свого бискупа, (пек му было) и он дал им позволения обертати офіры, котры в часі Службы Божой зберають до дзвонка на украинскы газеты. Люде дають остатний грош на жертву в церкви — вірят, же за тоты пінязі купят свічки, або образ до церкви, а тота их кырвавиця иде на агитацию, иде на украинскы газеты, котрыма потом хотят оглупити наших люде.

На такы то „святы рчы“ обертають тепер новы священники жертву нашего народа — дану на богоугодны цілі.

И ци можна чудуватися по том вшытком, же нашы люде, особливо молодеж ходят шторажд рідше до церкви. Ци того рода приміры можут внушати довіре нашего народа до тых священников — агитаторов — Ци не знеохочує таке поведєне и такы заряджєня до ходжєня до церкви навет тых люде, котры шыро были привязаны до той церкви и до свого прекрасного обряду. А друге, ци мають право тоты священники обертати в церкви дану жертву на украинскы газеты против волі жертводателя. Я переконаний, же тых грошей не можна обернути на нич другого, лем на церковны цілі и для того публично звертаєся до Министерства Вроисповіданя и до Нунциатуры Апостольской в Варшаві, штобы вглянути в тоты sprawy — и штобы положить конец веденой в церкви агитации. Наш народ терпит того, бо вірит, же его

Поміщайте оголошєня в газеті „Лемко“.

Хто хце прислужытєся нашої газеті нехай зберат оголошєня з міст и сел повітов Лєско, Сянок, Кросно, Ясло, Горлиці и Новый Санч.

просьба подписана тысячами того народа в справі отдільного епископства для Лемков буде скоро и користо рішена, он вірит, же з новым епископом для Лемков устане агитация по церквах и запанує зас довіре и спокій.

Он вірит и терпит, але и его терпеливости не можна претігати, бо уж и тепер даються чути слова неудовольства. О том должны памятити міродательны власти и полагодити тоту справу як найскорше, бо она єст направду пєкуча.

Лемковска епіванка.

На високой горі
Квіток лелійовый
Зорвий го дівчыно
Дай го фрайрови.

Хоцбым го зорвала
Комуж бым го дала
Ишым того рочку
Фрайра не мала.

Ой боюся — бою
Аж ся з того трясю
Же ся не ожєню
Бо коровы пасу.

Не бойся сыночку
Тай ани ся не тряс
Бо я ся ожєнил
Хоц єм коров не пас

Не выбирай Янчык
У корчмі на танці
Лем ти собі выбер
В роботі на сонці

Бо в корчмі на танці
Кулява подскочыт
В роботі на сонці
Лем ногы волочыт.

Як отбылася в Сяноці украинска парада в честь епископа Коцыловского.

Дня 30. січня т. р. украинці празнували в Сяноці якуси рочницю царствования гр. кат. перемышльського епископа Коцыловского. Мала то быти 18 рочниця. Дивний ювілей! Выбрали собі акурат 18 роков, але мы знамє чом. Украинцям ходило о того, штобы перед світом а главно пред Римским престолом и высшыма, церковныма властями показати, як то вірна лемковска паства любит свого владика и поддєржує захвіяный тепер трон. На тот празник мал приїхати и сам владика но видно не барз довірял своим вірным овечкам, бо остал дома в Перемышли и до Сянока не пришел, а лем за себе прислал также высокого и з долгом бородом священника О. Венгр. На тот празник зышлося около 60 укранских священников, и може друге тилько дяков и церковников, бо не вшыткы дякы и церковники дадутся тягнути, як тєлята на мотузї. Было там также може зо 100 дівчат, котры украинскы єгомосци привезли на парад на свой, або не знати чый кошт и кус уличних цікавых люде, котры идут всяди з цікавосты. Так представлялося правдиво того „влаштування“ о котром украинскы газеты пишут што было „величає“.

Але може тот панок, украинский корреспондент не дуже помылился, коли писал, што в Сяноці в тот день зышлося около 2.000 нашего народа. Так правда — зышлося в тот день много нашего народа, но не для „влаштування“ епископа, з под котрого опікы втіче паства цілыма сєлами, а тоты, што

остали ищи под его опіком, молят Бога, щобысь вєще на Лемках не вказал тот, котрый тилько лиха натворил для нашого народа.

В Сяноці в день 30 січня явился вшиток цвіт наших, доокрестных сел, зышлися стары газдове и газдыні было дуже нашой молодежи вшиткы по то, чтобы запротестувати против украинской провокации.

Певно тых людей паны редакторы Нив — Мет и Бескидів зарахували до своих и разом в нима нарахували 2.000 людей. Але тоты зышлися в Народном Домі и начали радити над тым, якбы позбытися найскорше опікы епископа Коцыловекого. Давно не соединился наш народ так тісно, як тым разом. З каждой груди вырывалися голоса протеста и падали часто навет остры слова: „Идите гет прокляты мучителі и братоубійцы, котры заміст братской любви кормите нас жолчем и ядом взаимной ненависти и ненавистю до нашого стародавнего русского имени“.

Под председательством газды Оснфа Соболевского велися горячы дискуссии в ділах нашой поганбленой украинском агитаціом гр. кат. церкви. Жаль стискал сердце коли виділося, як наш народ любит свой обряд и нашу церковь — и як терпит през того, же не може ходити до той церкви, бо з ней поробили украинскы священники агитационны — украинскы дома.

Дала того доказ 70 літня газдыня з Межыброда, котра вышла пред собранных и повіла, што от двох літ не ходит до церкви, ани до сповіди, бо там тепер ніт науки Божой, а наука чорта и не пиде до той церкви дотля, аж прийде русский епископ и верне до церкви слово Боже; „втотчас и я пиду до нашой дорогой церковці“, так закончила наша стара лемковска газдыня.

Против агитации украинского клира вынесено протест и принято одноголосны резолюции звернутися до Римского Престола о приспіншя діла новой греко-католицкой диецезии на Лемках.

Терпіню народа мусит прити конец. Мусиме позбытися украинских священников в роді О. Качмара и других, котры шырят в народі смуту и баламутство. Мы Лемкы тверды и хоц Украинці роблят в Римі и Варшаві штучкы,

мы не уступиме аж позбудемся тых украинских зайдов и их перемышльккого покровителя.

РУХ В НАШЫХ СЕЛАХ.

Крыница. Оснований в липни 1933 р. кооператив „Прогрес“ розвиватся добрі. Зроблений билянс за 1933 р. отже за пят місяцев выказує чыстый доход 399 зл. 56 гр. Єст то доход барз велький если возмєся под увагу, же при закладаню кооператива пороблено великы выдаткы. Треба было заплатити кошта реєстрации, закупити инвентар, як ляды, торговельны книги и заплатити за поміщыня.

Єст то отже дуже ладний початок и дай Бог, чтобы было так дальше.

Дня 4/II. ухвалила громада Крыница приступити до будовы народного дому зо сальом на представлєня и поміщыньом для кооператива и уряду громадского. Помагай им Бог в начатой роботі.

Дня 11/II. урядили чытальнякы з Крыниці „Лемковский Кермеш“ з костюмами и масками. На кермеш пришло много людей не лем з Крыниці, але также были Тыличане и Мохначчане. Серед веселого настрою бавилася наша молодежь до поздной ночи. Признати треба, же выказала она много дару в добєраню костюмов и масок. Дуже ладно выглядали нашы дівчатка в народных строях лемковских. Добре также выглядали костюмы циганкы коминяря и други Кермеш тот доказал — же часом по роботі можна забавитися весело и культурно

Поворозник. В неділю, дня 4. лютого 1934. отогралн члены Чытальни им. М. Качковского штуку написану през О. Кирила Чайковского п. назвом „Книжник“. На представлєне пришло много людей з Поворозника и сусідных сел. Был также Др. Батышак и учитель з Крыниці. Гра была приготовлена и вышкола так же вызвала мыле настроєне серед зобранных людей. Тішыло вшиткых найбарже того, же представлєне отбылося во власном домі, котрый Поворозничане выбудували

в 1933 р. Дом ладный о велькой салі и сцені выбудували они власными жертвами и трудом. Честь и слава им за того. Честь им, бо они стелят лучшу долю своим дітям. Дай Бог, чтобы тот примір нашол подражателей в других селах.

ШТО ЧУТИ В СВІТІ.

В Австрии розрухы. В Австрии пришло в останних часах до розрухов. Розрухы вызвали Шутибунд, социялисты и комунисты и прибрали острую форму. В самом Відни было, як подають газеты убитых около 70 полициянтов и прошло 200 тяжко раненых. По стороні социялистов страты сут 7 раз большы. На улицах Відня стріляли не лєм кульометы, але и арматы. Видно з того, же ведено регулярну войну. Роботничы дома Карла Маркса совсім знищенны, а под их розвалинами находятся убиты люде, котрых чысла не дастся усталити. Найзавзятішы бои идут на Отакрингу и Флоридсдорфі. Розрухы обняли цілу Австрию и чысло раненых подають на килька тысяч. Положения єст тяжке и хоц австрийске правительство заповідат скору ликвидацию розрухов — не можна сподіватися скорого успокоєня.

В Відни и цілої Австрии оголошено стан выімковый и вшиткы розруховці будут суджены наглым судом.

Совітский министр войны Ворошилов в своєй бесіді выповіл, же Россия мусит приготовлятися до обороны пред Японцами. Тота бесіда выкликала в Японии велике вражєня и японске министерство войны оголосило неофициальный коментар: „Управителі совітской политыкы мылятся, коли твердят, же против Совітов робится в Японии приготовлєня военны. З бесід в Москві видно, што в Москві сут увірены же им грозит обава войны. Бомбастична бесіда Ворошилова не заслугує на того, чтобы над ньом дискутувати“.

Але помимо того Комисар Литвинов принял японского амбасадора Оту и оба радили над положыньом на далеком всході. Што з того буде — увидиме.

Цукор потунят от 1. жолтня 1934. Довідуємєся же рада министов ухвалила обнижыти ціну цукру от 1. жолтня 1934. о 20 грошей на 1 kg.

Скарбы царей российских мают продати. В державном Банку в Москві находятся ищи тепер великы скарбы, котры оціяют на суму 250 миллионов доляров. Найвєкшу вартость пред-

Писмо бачы з Лавочы.

Мыслите, же писати то так легко. Взял перо до рук, поскрептал по папері — дал до друкарні и уж готове. Та де там. Требася дост на мордувати, та у нераз чело померти, жебы якоси так написати, жебы было и веселе и дакого высміяло, а никого не образило. И длятого то от такого думаня, звычайно тоты люде, што пишут сходят, як то повідають, на псы. Нераз то трафатся, же такий, што пише, то и рад попоти, от так лем по то, жебы претерлося ему чело, а часом трафятся з нима ищи вєкше несчєстя, (бодай ся не повтаряло) же такий бідак и оженился. В тотчас такий человек пропал доцяп, и уж ніт для него ратунку. Таке то сталося и з бачом з Лавочы. Знали го давно вшиткы овчаре по обох сторонах карпат, славный был бача-ци заспівати, ци мадярувати он всяди перший. Знал он и овцам поробити, знал и панам хочто так гарді оповісти, же не бракло му николи ани пороху, ани дугану. Ходил сой бача по полянах, лем сой гуньку потресат, а югасы шануют и слухают го як отця родного. Добрі жылося бачі в наших любых горах. Але же то реку чорт не спит — то он задумал згубити бачу. Подходил до него и так и инакше, вшитко на дармо. Видит чорт,

справа тяжка и сам не даст рады — так взял соп до помочы бабу. А вы знате — моистеви, як то з бабами, єдна ножком, друга ручком, третя личком, а инша — то такі очами превєрне, же аж робит ся нияко коло сердца, а вшиткы прут порядного бачу до грѣха и упадку. Бавится так бача — и не єдно дівчатко на него позират, але якоси не бере собі ничого барз до сердца. Аж раз, а было то десы коло св. Петра и Павла выбралися наш бача на отпуст до Крыниці. Знате, же там сут славны отпусты, часом приходит там на отпусти аж сам бискуп и громит людей и заклинат, же лем в Україні спасєне их душ. Чул о том бача, тай тыж иде на отпуст. Походил помеже крамы — выпил кавы — прекусил палюнком у Топняка тай скортіло го зайти до превєлебного посмотріти як то бавятся нашы паннуси и паничове. А знал наш бача двох крас паничов, оба высокы и моцны, о одном повідали, же як ходит разом з бискупом до школ, то потрафил цілу таку хыжку, до котрой ходится піше, пренести на рынок. Правдивый столб. Другий хижок на плечах не носил, але любил будувати колибы под лісом и печи там грулі, котры не все сам зїдал. Але што мі там до того з кым он грулі іл, з кым воду пил — кому он там співал и колиби вистєлював. Я ліпше оповім вам, што то за біда встрітила там молодого бачу. При-

шол он на клєбанию, поклонился низко — взріл гарне дівча и сіл при нем близко. Смотрится, позєрат и што раз то вєще дівча го розберат. Єй выкаралося то дівча превєлебному, Оно не было з Крыниці — лем прихало зо своим няньом также на отпуст. А гарде было дівча. Высоке — волосы черны — коса попод коліна — а очєнятами стріже так, же бача боится, же парох в єго фузии распалится и выстрілит. — Скончылся отпуст — бача вертат в горы — але му дівча все сидит в голові. Не має спокою — не співат и не мадярує, лем ку клєбанию дост часто вандрує. Початково превєлебный не барз рад был з того дівчатка дати не хтіл за бачу голого. Але по намовах и просьбах уступил и якоси в осени приданє єй купил.

Оженился бача — скапцаніл и пропал. Не буде уж вєще он по горах співал. — От до чого довєла славного бачу женячка. Он был давнійше свободный, цілы горы слухали го — вшиткы дівчата радо позєрала на него, а тецер сидит бача и пише и боится, же може и высміются з него. На таке зышол през женячку. Але про того — жєнтєся хлопці. Правда тепер уж поздно, бо фєдєровиця але на св. Петрія приходте до криниці а найдєся и для каждого з вас даяка красавиця.

ставлять царська корона цариці Катерини, котру оцінили на 52 мільйони доларів. Вельку вартість представляють також царське яблуко, висаджане брилянтами. Найвеще зацікавлення будить брильянт „Орлов“ єден з найбільших на світі, котрий важить 196 каратів. Брильянт тот подарував цариці Катерині Великої граф Орлов. Купив он тот брильянт за суму 400 000 рублів. Цариця казала осадити тот брильянт в своєм жезлі, и тот жезл оціняють тепер на суму 32 мільйонів доларів. В остатніх часах, як подають газети вшитки тоты скарбы хоче совітське правительство продати Америці а за получені з продажі пінязі хоче купити потрібны машины. Так то царськы скарбы повандрують до Янкесов.

Яку вартість представлять днеска долар. Президент Америки Русвелт видав декрет, котрым признав вартість нового долара на 59.06% долара старого, што в перерахуваню на злоты выносив 5.26 зл. Не єст то ишы сталый курс, бо през тот курс долара тратить вартість курс пінязей других держав и для того други державы тримають курс долара на уровни висшом, як в Америці. У нас предвиджують же выйде декрет наших властей, котрый означить, килько мають платити должники своим кредиторам за пожычені долары.

Ціны збожа. Зерно потуняло. Остатньо платили на биржі во Львові за 100 kg.: пшениця 17.75 зл., жыто 13.25, ярець 10.25, овес 7.75, гречка 19.00, кукурудза 21, физола біла 25, физола бура 18, горох польный 16, просо краєве 29, лен 40, коноп. сімя 25.50, выка чорна 10.50, лубин синій 0.25, ріпак 45, конич 140, мак синій 50, макух льняный 17, грулі 5.25, грис пшеничний 9, грис жытний 7.50, масло 2.70, молоко 1 л. 19 гр. сметана 80 гр. яйця штука 5 гр.

Ладна весна и горяче літо Як заповідатся погода в 1934 року. Тогорочна зима, не числячы коротких морозів єст дость м'яка. Але все больше интересує нас літо, як зима, бо от весны и літа залежить наш урожай.

На загальн преповідають метеорологи на рок 1934. вчасну яр. Уж в другой половині марця начнеся погода и цілий квітень має быти ногодний и теплий. В маю заповідатся метеорологи часты дощы. Літо має быти барз горяче и сухе незнати лем, котрый місяць липец, ци серпень буде найгорячий. Осень преповідають мокру — особливо в листопаді має быти тяглый дощ и мгла.

Українці забирають з лемковських церковей дороговцінны памятки. В літі прошлого року іздило по наших лемковських селах оден судия и маляр з Сянока и забирали з наших церковей дороговцінны памятки. Забирали старинны образы царськы врата, евангелии и други стары церковны книги. В декотрых селах люде полапалися и не выдали ничого зо своих церковей, але помимо того забрали українці на Лемках много вартестевого материялу. Вшитко тотозвезли до Сянока, де зложили в українском музею. Так то през неувагу наших людей — збогачують нашым добром и маєтком українці. Звертає увагу на тот, штобы люде тых сел, де священники украинці выдали образы тым панкам, зажадали звороту забраних річей, и штобы в будучности не позволили рабувати наших церковей.

Министер закордонных діл Бек вернул з Росии. Дня 12. лютого выїхал министр Бек до Совітов и был принятый в Росии дуже шыро. В Совітах робили министру велькы парады. Выдано в его честь много обідов и принять, на котрых выголошено много річей. В часі побыту отбыл министр долгу конференцию з Литвиновым. Так у нас як и в Совітах сподіваються по той визиті закріплення польско-совітських отношеий и вірят, же єст то початок получення славянских народов.

Во Франції. Недавно во Франції, а особливо в Парижі были велькы авантуры. Причыном тых авантур были ошущства пополнены през киевского жыда Ставиского, котрый потрафил ошукати французскы банкы на головокругжытельну суму 600 мільйонів франков. Потом тоты демонстрации прибрали характер противправительственный и до демонстрантов прилучилися социялисты и комунисты.

В Парижу пришло до формальной войны меже демонстрантами и полициом, котра оказалась за слаба. Треба было спровадити аж отділы войска. Было по обох сторонах много жертв. В послідстві тых демонстраций наступила зміна ряду во Франції, и тепер утихло вшитко.

ВІДОМОСТИ ГОСПОДАРСКЫ.

Як мати больше сіна.

Правда, каждый хтілбы мати дуже ладного сіна, бо скорше могбы даяке статча приховати, скорше облизалбы часом кус сметаны або и масла и скорше появилбыся даякий грош за масло або сыр.

Я был якоси на яр лонского року в Лососині коло Лимановой. Село як село невельке не мале — має газдов богатых и бідных — єдны газдуют ліпше а други горше. Єдны пють молоко, а други палюнку. Грунт гористый и дост мокрый, а знате, же з таким грунтом має газда дост клопоту, жебы дашто з него вытягнути. Ходжу так по селі (бо то скупувал я скоры з кроликов и яйця) и виджу чысту хыжу з написом „молочарня“. Заходжу там и довідуюся, же тоту молочарню провадит рольнича школа, яка єст в Лососині. Заинтересувало мене тот и дрыпчу до школы. Ладный дом з велькым огородом и порядном обором.

Взріл мене дыректор той школы и показал ми цілу газдовку. Невелька она вшиткого 24 моргы гористого грунту. Але всяди порядок аж мило. Дыректор школы рольничой показал мені найперше яму на знояницю и повіл же тот яма єст фундамент его газдовкы. Навозы штучны — гварит — дороги и для того днеска газда не може их ужывати, а гнояниця задармо, лем треба так газдувати, жебы она не розходилася по дорогах и не высыхала на сонци, але жебы ю вшитку зобрати до ямы и в вельких бочках осаджених на возах розвозити по полю.

Таку яму найліпше выбрати в формі студні, а стіны и дно выложити грубом верством леповатиці и накрити збитыма грубыма дошками. Початково не хтіл я єму вірити, жебы то така гнояниця штоси вартла, бо я не днешний, виділ не єдно, и знам, же в нас гною и гнояниця всяди дост, аж по дорогах розливаются, а біды якоси не можеме позбытиса. Зміркувал тот дыректор, же не барз му вірю, тай кличе мя на луку. Иду з ним и виджу, же на єдних луках трава уж в косткы, ладні зеленієся и така м'яка листовка, а на других буро, лем мох жолтіє. И повідат ми дыректор тоты зелены луку нашы, а тоты буры газдовскы.

Мы косиме штыри раз до року траву, а они лем раз. А до того помогла нам гнояниця. Луку были мокры, для того мы выбрали вокруг глубоки ровы — штобы луку осушити. По осушню луку — мы таку луку ореме такими плугами о самых череслах, жебы зобрати мох и поперерізувати землю на 10—15 см. глубоко жебы земля не заквашувалася. А потом таку луку поливаме каждого року в осени гнояницюм и як видно, маме и больше сіна и сіно ліпше.

Але тот нас недоволят бо хтілибы мы допровадити до того, жебы в року 6 раз косити. Крім того хцєме мати ишы другой хосен з тых лук. Видите на тых луках рідко посаджены яблони. Садиме их рідко, жебы не затіняли землі, бо бы трава не росла але они дають нам каждого року дуже ладных яблук, з котрых гардшы продаєме, а з пе-

ланнших робиме вино. Таке то оповілі ми дыректор рольничой школы в Лососині и таке я сам виділ власныма очами. Же правду гварил, преконался я внет, бо запросил мене на вино з яблук, котре барз ми смаковало. Поготивше показал ми ишы дуже интересного в своем господарстві, и єсли захочете — то вам в других номерах газеты того оповім.

УВАГА: Зберайте оголошенія и присылайте до газеты „Лемко“.

ЛЕМКОВСКЫ ПРИПОВІДКЫ.

1. Не глядай правды у другого, як єй сам не маш!
2. Слово, як пташок, вылетит и не з'їмаш!

СМІШНЕ.

Ваньо мал тяжку вымову и часто затинаясь. Дмитро звідуюєся Ваня, ци он часто затинаясь?

Ваньо: Н-н-н-і.. л. л. ле. м ...в в т. тотчас, я. я к бєбєсідую.

Складайте Ваши ошадности

В КОМУНАЛЬНОЙ

Касі Ошадности

в Крыниці.

Она дає полну гваранцию, платит добрый процент — и выплачат зараз выповіджены грошы.

Уділят она также пожычок на невысокий процент.

Люде, котры приїзджають на курацію до КРЫНИЦІ

найдут доброго лікаря

Дра МИХАЛА САВЧАКА

вилля Дністрянека
коло коетела.

КРЫНИЧАНЕ!

Купуйте товары в КООПЕРАТИВІ

„ПРОГРЕС“

в дому Фатулы

под етациейм желізнодорожном.